

LA MAINADA

Il·lustració

En què s'assembla aquesta portada al Cel? En que hi han els justos! I en què més. En que al Cel encara hi caben més nois, i a LA MAINADA hi caben tots els de Catalunya...

LA MAINADA

Un número: 0'15 cèntims · Subscripció per mitja anyada: 3'75 pessetes · Surt els divendres

Redacció i Administració: Carrer de Vich, 16 · Telèfon G. 1471 · BARCELONA

Sucursal per a subscripcions i correspondència: QUIOSC DEL LICEU, Rambla del Centre

De com es farà LA MAINADA

En LA MAINADA hi col·laboraran tots els millors escriptors i tots els millors dibuixants de Catalunya, que estimen els nois i esperen d'ells tota la grandesa de la Pàtria futura.

PRIMERA LLISTA DE COL·LABORADORS

DIBUIXANTS

Feliu Elías (Apa). — F. Labarta. — Josep Obiols. — J. Marquès Puig. — Anton Farré. — J. Serra Massana. — Joan Vila (D'Ivori). — J. Wilkinson. — Roqueta. — K-Hito. — J. Colom. — Barra-das. — Escalera. — Carbonell. — Togodas. — Vaireda. — Guàrdia. — Llimona. — Calicó. — Opisso. — Xavier Nogués. — J. Aragay. — S. Tussell. — R. Benet.

EScriptors

J. Carner. — Aureli Campmany. — Ignasi Ribera i Rovira. — Josep Lleonart. — Carles Riba. — Antoni Rovira i Virgili. — Josep M.ª Lòpez-Picó. — J. Bofill i Matas. — Angel Guimerà. — Clementina Arderiu. — Ignasi Iglesias. — Adrià Gual. — Francesc Curet. — Millàs-Raurell. — M. Poal Aregall. — J. Creixell. — Joan Draper. — Ramon Aliberch. — Mn. Llorenç Ribet. — Ramon Pomés. — Enric Morera. — Narcisa Freixas. — M. Duran i Tortajada. — J. Pellicena. — J. Ruyra. — J. M.ª de Segarra. — Mn. J. Costa i Llobera. — Mercè Vila. — J. Arús i Colomer. — Carme Karr. — Lola Anglada. — Ventura Gassol. — Marià Manent. — Ramon Rucabado. — J. Farran i Mayoral. — Gaziell. — Alexandre Plana. — Jacinte M. Mustieles. — M. Ferrando. — J. Massó i Ventós. — Víctor Català. — J. Pous Pagès. — Mn. J. Collell. — J. M.ª de Sucre.

J. Lluís Lliteras. — Avel·lí Artís.

EL NOSTRE FULLETÍ

Junt amb aquest número repartim als nostres llegidors el primer plec de 16 pàgines de la fantàstica i interessant novel·la

En Nap Buf, detectiu

original d'En JOAN LAGUÍA LLITERAS, il·lustrada per EN JOSEP SERRA.

Com veurà el públic, el nostre fulletí va imprès sobre excel·lent paper verjurat, amb tipus nous, ço que farà que la BIBLIOTECA DE LA MAINADA sigui amb el temps una col·lecció que serà de bon guardar, no sols per l'interès i el valor literari de les obres que s'hi publicaran — els millors prosistes escripturats per a la mateixa i així la salvarem de caure en monotonia i amaneirament — sinó per la seva presentació exquisida. Cal fer les coses amb cura, amb bon gust, encara que les controlis una necessitat d'economia... — Una finestra amb unes clavellines, unes cortinetes clares, un ocell que hi canti, i els vidres nets, i el brancal emblanquinat, ¿no és una visió tota plena de bellesa i fàcil d'aconseguir amb mitjans ben modestos? — I cal, sobretot, fer els llibres bonics perquè els infants s'aficionin a ells i els estimin com a joies. El llibre net, ben imprès, escaient de marges, exempt d'errades i rel·ligat amb gust, tindrà sempre una més viva incitació a la lectura que aquells de presentació negligida i barroera.

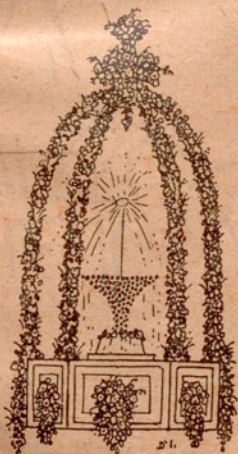
Per això LA MAINADA, que després de la formació espiritual dels seus petits llegidors persegueix el propòsit de fer-ne homes de bon gust, tindrà cura de totes aquestes coses, que si de bell entuvi semblen nimies, a la llarga poden contribuir a la transformació de tot un poble.

Em trec la barretina per a saludar, com cal. No pensin que pidolo mentre ballen els gegants! Hem d'ésser plens de cortesia i ben galans en tot. La llegenda de que a Catalunya la gent és malcriada i grollera, no serem pas nosaltres, els que la farem créixer.

Saludem dolçament a tothom: des del nostre Bisbe i el nostre President de la Mancomunitat (als qui Déu guardi molts anys, per bé de la nostra terra), fins a l'últim escolà del Capítol i a la campana Tomasa, de la Seu. Una barretinada especial, que toqui fins a terra, per a la Premsa, i un petó a les galtones per al nostre company *En Patufet*, que ja té molts anys i més seny. Un altre petó, a la mà, amb molt de respecte, a *Catalana*, la filla de la *Il·lustració*, on escrivien els nostres pares i els nostres avis. (Déu els faci bons!) Un vítor!, ben fort, a *La Veu de Catalunya*, el diari que es publica en català; i un Déu vos guard! amb reverència, per a *La Revista*, el quinzenari dels nostres escriptors, poetes i intel·lectuals d'avui i de demà...

Ja vam anar a veure «l'ou com balla» i les oques del jardinet de la Seu; i tot plegat ens va fent bons barcelonins i bons catalans... Ara, doncs, que hem vist l'ou, ja caldrà que siguin molt i molt murriots els que ens el vulguin amagar. Sigui dit amb la modèstia que deu tenir *LA MAINADA*, gent de poca edat, com ja sabeu!

Ara, el que *LA MAINADA* sigui molt catalana i genuïnament barcelonina, no vol dir que no tingui un ull mundial, i no s'enteri del que passi pel món, i no se les doni, en cert aspecte, de cosmopolita. Els nois de Catalunya no han de viure a Bàbia. Ja hem quedat en que som eixerits!

Tenim corresponsalia amb les mainades de tot arreu, fins de la Xina. Així podrem fer comentaris als fets dels nois de la Califòrnia, la terra dels grans films i dels cercadors d'or, i de la gent menuda dels Balcons, que de quan en quan fins arriben a veure les cares als bolxibiquis...

Així ens hem enterat del viatge d'un company nostre, de quatre anys, que se'n és anat, tot solet, d'Anglaterra als Estats Units, per a veure als seus avis. No penseu que és un «canard» periòdic, és a dir, una «bola», que us volem fer empassar. La fotografia d'aquest nano la va publicar el nostre vell *Brusi* el dia 21 d'aquest maig últim.

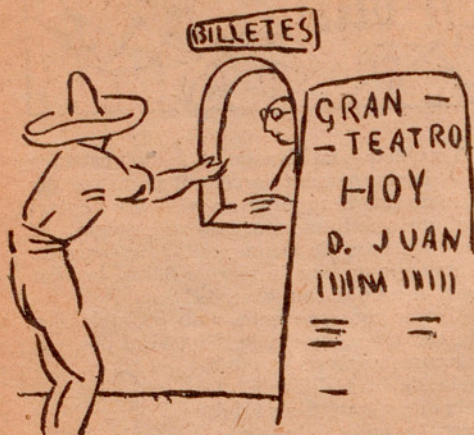
Tenia ganes de veure als avis i fer-los un petó; i com que ningú no el podia acompanyar, es va embarcar ell tot sol, recomanat, de totes maneres, a la tripulació del vaixell.

No hem d'acabar la crònica primera que escrivim, sense donar les gràcies al gentil cavaller que s'anomena Ramon Suriñach Senties, qui ha fet l'ofrena d'un llibre seu a trenta mil nois. Una ben grossa eixam de mainada va fer cap al Palau de la Generalitat el dia de Sant Jordi, per cercar el formós llibre, il·lustrat per *En Junceda*, el gran dibuixant. *LA MAINADA* diu al noble escriptor, amb una veueta dolça:

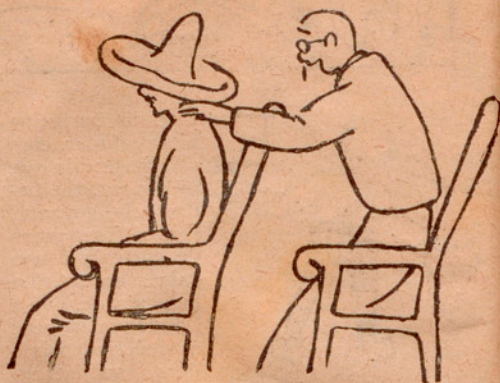
— Mercès, bon senyor!

EL GUIA JOAN

CONTE GRÀFIC MEXICÀ

El cèlebre minaire i cercador d'or En Sadurní Tocatocalacoca, com que, encara que no feia el senyor, tenia molts mils de pesos perquè havia descobert grans tresors a la Muntanya Tremoladissa, va anar a ciutat a veure el Tenorio, fet per una companyia de còmics de Reus que corrien per Mèxic.

Encara no s'havia assegut en la localitat de pati que havia adquirida, i mentre oïa embadalit a un Basegoda que feia de «Don Luís Mejía», senti una veneta pel darrera que li féu:

—Oooiga, señor; derribese acá el sombrero; ¿no?

El bon Tocatocalacoca no havia pensat en això, ni molt menys. Però llavors va adonar-se que feia molts mesos que no havia anat a ciutat des de muntanya; i potser fóra millor no treure's el barret... L'altre torna:

— ¿Me quiere oír, amigaso? El cachito de sombrero me tapa una cantidad de funsión.

I allà va el beneit de Tocatocalacoca; es treu el capell amb molta cortesia, i fa, humilment:

— Disimule, ¡vaya!, que allá en el monte no hay instalasión de barbero; y los pelos crecen ufanos... ¡Cómo no!

— ¡Pues me ha amolao!

El que ens conta l'avi

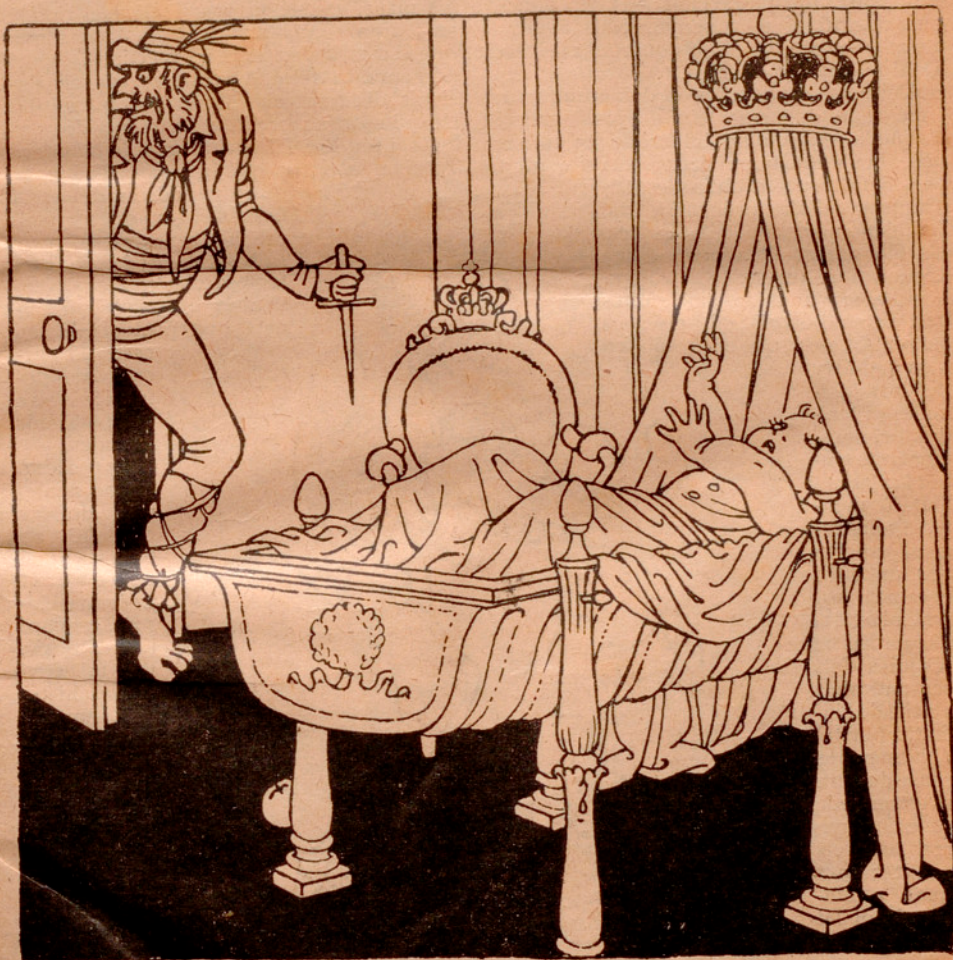
EL REI PETIT

En un país llunyà d'aquells que només podríem veure amb els ulls clucs mirant ben endintre de nosaltres, morí de febres el Rei, deixant per hereu un infant que no parlava ni caminava encara. I l'oncle d'aquest infant, germà del rei qui havia gran fretura de

domini, decidí desfer-se de l'hereuet, cregut que matar un infant era joc de poc misteri.

Una tarda els servents, enlluernats per les mercès que l'ambiciós els féu, deixaren l'infant sol en sa cambra. I un assassí fou llogat que entrés a tal hora, i, sense altre mot, colpís el Rei.

Però l'assassí, foraster en la ciutat, no

sabia qui era el Rei, i a l'hora convinguda entrà, i veient dins la cambra, no un home, sinó un infant enjogassat amb una poma, no sabia quin pas fer. I menys encara quan l'infant empenyia fins els seus peus la poma rodolaira i li allargava els braços amb un posat mig de ploricó mig de rialla, que l'enterní a tornar-li la fruita, i així dues, tres i moltes vegades, amb gatzara del menut que reia i amb tant bon contentament del gamarús llogat que es distragué del seu fet fins que la guarda del Palau el sorprendia demanant-li: — Qui sou, vós, i què feu aquí?

Ell responia diu: — Porto un missatge del meu Senyor per al vostre Rei.

Els rient: — El rei és mort i aquest infant és el rei.

I l'altre tot meravellat: — Cal, doncs, que retorni al meu senyor amb aquesta nova; ¿com podria, sinó, donar el missatge a qui ni sap enraonar? —

Aleshores els guardes el deixaren sortir, i més que de pressa eixí d'aquells murs i d'aquella ciutat amb intent de no tornar pus. I heu's aquí que el germà del rei, sentint que la fretura li creixia després d'aquesta fallida, prengué a sou, l'endemà, un escamot de lladres, els féu amagatall a prop d'una creuera i els digué:

Passarà un infant amb riques vestidures i enjoiat ell i els seus servents. Caldrà que els despulleu i us sadolieu de llurs deixalles i caldrà primerament que mateu l'infant.

Però mentre els lladregots esperaven, un altre escamot no previngut, s'acobdicià de les joies dels servents i dels vestits del infant, i per tal d'h'eu'ls sense destorb ni temença de revenja, occiren tots els criats; mes quan a l'infant despullat que fou, di-

gueren: — Aquest no pot trair-nos i dir res a ningú; deixem-lo que visqui.

I d'aquesta guisa l'abandonaren. Escaient-se més tard, de pas per aquells camins, el fugitiu de la vetlla, recollí l'infant, l'embolcallà amb un espellif de mocador i el retornà al palau. I en passar davant de l'escamot llogat, res no li deien, perquè ells esperaven la rica comitiva i un infant solemniat i no un pobrissó, que no és figura de reis ni els lladres els sabrien ataleiar sense paranceria.

Decebut segona vegada el germà del Rei, ensibornà el cuiner que posés metzines en el vas de llet de l'infant.

El qual ja duia a flor de llavis la copa de cristall, quan tot d'una el servent portador de la safata féu un estornut. El petit obrí les mans, caigué el vas, i el reiet riotejà amb gran contentament de la trencadissa que escampà per terra les metzines.

D'aquesta faisó, tercera vegada els designis de l'ambició foren decebuts. I fou ell qui morí a mans dels lladregots descontents i fou Rei l'infant al qual la infantesa mateixa salvà, perquè ja és cosa coneguda que una pedreta del camí és més segura que un joell preciós capsat sota pany amb set claus; i perquè la feblesa ella sola es defensa més que amb mil soldats que protegeixin un

castell; i perquè la indefensió riallera no pot tenir enemics.

És per això també que el país de les rondalles no ha estat mai conquerit pels cobejosos d'esguard i de desig, per tal com només hi tenen senyoria aquells que amb els ulls clucs saben trobar-lo dintre d'ells mateixos.

J. M.ª LÒPEZ-
PICÓ

(Il. d'Apa)

L'INVENTOR DE LA IMPREMTA.— Sabeu, nois, qui fou Joan Gensfleisch de Gutenberg, de Sorligenloch? Una mica estranys i potser massa llargs resulten els cognoms d'aquest bon subjecte; però els heu de recordar tota la vida. Si no hagués estat per ell, avui qui sap si encara no s'hauria inventat la impremta i vosaltres no tindrieu bells llibres per anar a estudi, ni volums de contes i rondalles; ni es publicaria LA MAINADA!...

Ara, doncs, heu de saber que aquest savi,

al qui diuen correntment Gutenberg, sense cap altre nom, va néixer a Magúncia, en Alemanya, l'any 1400. Oï, que fa anys? Era ja, de noi, molt eixerit; i va fer viatges i va estudiar moltes coses. Es fixà que per a imprimir quelcom els homes del seu temps gravaven

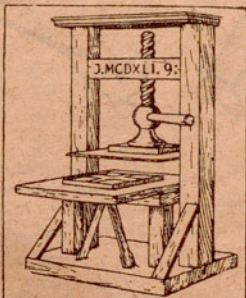

Gutenberg

l'escrit en una fusta i tiraven els exemplars, premsant els fulls a sobre de la fusta, ben impregnada de tinta. Però, si en gravar la fusta s'equivocaven, tenien de tallar-la, o gravar-ne una altra. Ell, doncs, inventà les lletres soltes i les compongué en motllos. I després trobà la manera de fer-les d'un metall que no fos ni massa dur, que revenrés el paper, ni massa moll, que s'aixafés. I encara va fer altres treballs.

Gutenberg fou el veritable inventor de l'impremta. Li hem d'estar ben agraïts tots.

De llavors de la seva invenció, la cultura, les ciències i tots els estudis han pogut estendre's a més gent.

La primera premsa d'imprimir

EL PARTENON D'ATENES.—El monument arquitectònic més cèlebre de tota la Grècia antiga, és el Partenon, edificat a la ciutat d'Atenes. Caldrà, doncs, que sapigüeu el segle en què és va construir, entre els anys 447 i 448 abans de Jesucrist, i també qui governava, llavors entre els grecs, que fou un dictador anomenat Pericles, molt genial, a qui va deure la ciutat gran part de la seva glòria.

L'arquitecte que va dirigir els treballs es deia Ichinos; i l'escultor, col·laborador seu en la decoració, s'anomenava Fidies. Ja sentireu parlar moltes vegades, a la vostra vida d'aquests grans artistes!

Partenon vol dir «casa de la verge», perquè era un temple dedicat a la deessa Atena, que també es diu, pels romans, Minerva, i dintre dels mites grecs passava per ésser una donzella plena de seny i forta per al combat i la guerra. L'estàtua d'aquesta deessa pagana, gran de molts metres, s'aixecava al costat del temple Partenon i vetllava la ciutat d'Atenes.

Al Partenon hi havia relleus formosíssims; i d'ells poden veure's, avui, fragments

al cap de tants segles, al Museu britànic, de Londres, car els anglesos els varen pendre tranquil·lament dominant ells, en temps no llunyans, la part aquella de Grècia.

L'escultura ornamental del Partenon fou obra del gran Fidies.

Fragment d'un fris del Partenon

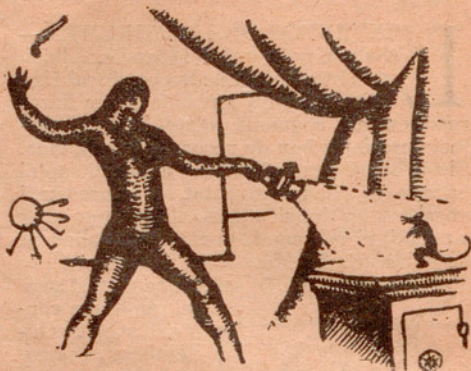

Esculpint l'estàtua d'Atenea.

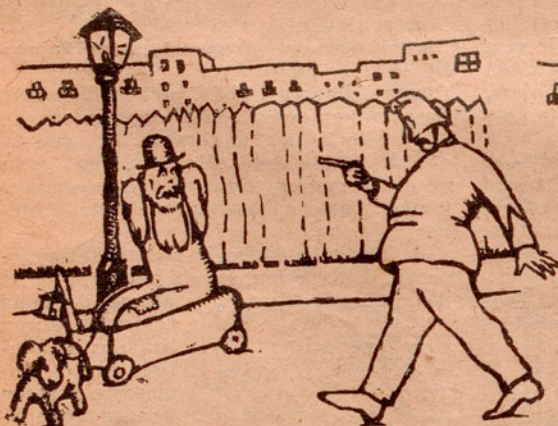
COMBLES PROFESSIONALS

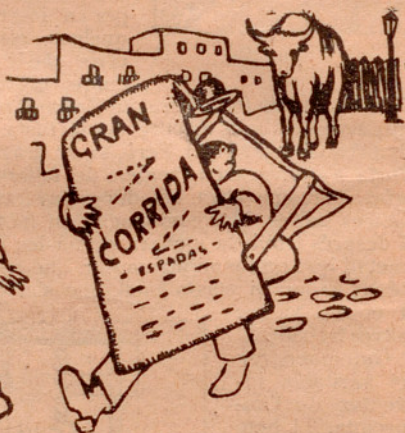
*El bon barretaire
En Pere Cap-fred,
que té una botiga
plena de capells,
vol sortir de casa
i no ho sap com fer,
perquè no recorda
on té el seu barret!*

*El rata Unglesnegres
obre un magatzem,
i cap a la Caixa
s'en va, dreturer.
Però s'esparvera
i peta de dents,
perquè tem, el rata
a un ratolinet!...*

*En Roc Claveguérez,
guàrdia ben valent,
persegueix als lladres
i no els deixa fer.
Ajassat a terra
un « sospitós » veu;
li diu: — Mans en l'aire!
Prò... no hi ha de què...*

*Aquest home-anunci,
que diu un gros cartell,
amb la Gran Corrida
pel dijous vinent,
avança, unes hores,
la cursa; i fa bé...
Mes, el brau no corre:
el qui corre és ell!*

les escenes d'horror que havien presenciats arreu de les comarques d'on procedien.

Es cèlebre en la història de Catalunya el motí dels segadors, el qual esclatà a Barcelona, el dia del Corpus de l'any 1640, que s'esqueia al 7 de juny. Modernament, ha estat anomenada aqueixa jornada històrica *Corpus de Sang*. L'himne nacional català *Els Segadors*, recorda aquells fets, molt exagerats per certs historiadors, que inventaren una horrorosa matança de castellans a cops de falç.

Escolteu, estimats catalanets i catalanes, la veritat del que succeí a Barcelona el dia del Corpus de Sang i següents. Recordeu-vos-en bé, perquè això constitueix una de les principals lliçons del programa de història de Catalunya, i us heu de preparar per a guanyar els premis en els concursos de l'*Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana*.

Ja feia un mes que la pagesia catalana s'havia alçat en armes, al toc de sometent, contra els *tercios* del rei d'Espanya, allotjats contra dret a Catalunya i culpables dels pitjors crims i malvestats. A Riu d'Arenes i a Montiró els soldats cremaren les esglésies i el Santíssim Sagrament, essent excomunicats per les autoritats eclesiàstiques.

Anaven arribant a Barcelona, durant els primers dies de juny, les colles de segadors que cada any en aqueixa època baixaven, per a segar els rics camps de blat del pla de Barcelona. Aquell any, l'efervescència entre els segadors era enorme, puix que molts d'ells duïen encara en els ulls la visió de

Els segadors que s'havien aplegat a Barcelona el dia del Corpus eren alguns centenars. L'excitació dels ànims feia que, en aquelles circumstàncies, una espurna que per casualitat saltés, fos capaç d'encendre el foc de greus desordres.

I l'espurna saltà el matí del dia de Corpus. Cap allà a les nou hores, un subjecte que havia estat fadrí o criat de l'odiat agutzil reial Montrodró (que havia mort cremat pels pagesos, amb alguns dels seus auxiliars, a Santa Coloma de Farnés) va voler escorcollar un segador que passava pel carrer Ample, i havent-se aquest resistit a l'escorcoll, l'altra el ferí a punyalades.

Molt aviat arribà la nova de l'incident a les colles de segadors que hi havia a la Rambla, davant de la Portaferriassa, on acostumaven a situar-se, esperant que se'ls oferís feina. Es sentiren grans crits de *Visca la terra! Muiren els traidors! Muira el mal govern!* I s'encaminaren els segadors al carrer Ample i després al Palau del Virrei, que era al pla de Sant Francesc (actual emplaçament de la plaça de Medinaceli).

La guàrdia del Palau, des de dins tirà contra els segadors, matant-ne un. Exasperats, intentaren calar foc a l'edifici, però desistiren davant les súplices dels freres del convent de Sant Francesc, i dels diputats, consellers i bisbes que acudiren al lloc del motí. Els segadors tornaren a l'indicat lloc de la Rambla. Allí vivia, a la cantonada del carrer del Carme, el conseller reial Ga-

briel Berart, a qui tenia el poble un gran odi per les injustícies i opressions que havia fet. Els amotinats tregueren els mobles de la casa al mig de la Rambla, i hi calaren foc. Igualment van ésser cremats els mobles de la casa d'un altre funcionari reial, En Guerau Guardiola, que vivia a la plaça de Santa Anna.

Mentrestant, el Virrei, Comte de Santa Coloma, tement per la seva vida, s'havia refugiat a la Drassana, protegit pels diputats de la Generalitat, entre ells el gloriós canonge Pau Clarís, per a embarcar-se en una galera, que l'allunyà del perill.

Estava ja calmat el motí, i els segadors, a prec dels consellers de Barcelona, anaven al portal de Sant Antoni per a sortir fora de les muralles, quan es produí un nou incident que ho desbaratà tot. Una colla de segadors passava per un carreró on hi havia la casa del Marquès de Villafranca, i creient els criats d'aquest que anaven a assaltar-la, tiraren contra els segadors i en mataren alguns. Aleshores va córrer la falsa veu de que havien mort un conseller. I el motí recomençà amb nova força, barrejant-s'hi el poble de Barcelona.

Suposant que els criats del marquès s'havien amagat a la Drassana, els amotinats intentaren assaltar-la. El Comte de Santa Coloma, que indecís i mig mort de por, no s'havia embarcat encara, fugí disfressat per la platja en direcció de Montjuich, per les roques de Sant Beltran.

Els fugitius s'escamparen per la muntanya, empaitats a trets pels amotinats. Solament acompanyava al Virrei un criat, quan aquell caigué daltabaix d'unes roques. De aquesta caiguda morí. Mort ja, o almenys agonitzant, un grup d'amotinats acudí, i li enfonsaren les dagues al ventre. Eren les cinc de la tarda.

Un altra colla d'amotinats havia estat al convent de les Mínimes, tocant a la casa del Marquès de Villafranca, sempre en busca dels criats d'aquest que havien fet foc. Allí trobaren, amagat entre matalassos, el doctor Gabriel Berart, del Reial Consell, i el mataren a trets d'arcabús. Dos o tres dels criats foren agafats en un altre convent, morint a mans de la gent del motí.

Durant els dies següents continuaren els desordres. Foren cremats els mobles de les cases d'altres funcionaris reials odiats. Al dia 11, l'ordre quedà restablert.

Matança de castellans? No us ho cregueu, nois i noies. Els castellans, i especialment els soldats, eren avorrits aleshores pel nostre poble, a causa dels abusos i crims comesos. Però la fúria dels segadors no es

dirigí especialment contra ells en l'octava del Corpus del 1640, sinó contra els catalans renegats que feien d'estira-cordetes.

Les baixes d'aquells dies foren una vintena de morts i altres tants de ferits; menys de la meitat d'aquestes baixes les tingueren els amotinats. Només coneixem els noms de tres víctimes. Els dels catalans renegats Comte de Santa Coloma, i En Gabriel Berart, i el d'un militar castellà, don Diego de Barrio.

Consti, doncs, que allò del *bon cop de falç*, no és un crit ferotge de venjança, sinó un crit de llibertat catalana.

*Catalunya triomfant,
tornarà a ser rica i plena...*

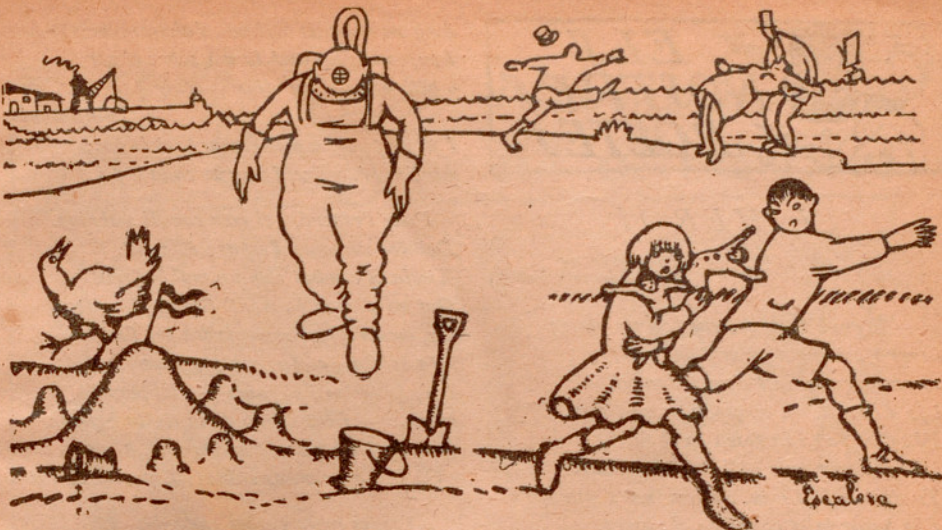
A. ROVIRA I VIRGILI

Citem, en aquest primer número de LA MAINADA la gloriosa Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana, tan benemèrita de la Pàtria, i la proposem a la devoció i amor de tots els nois de Catalunya. Les mainades dels altres països honoren i estimen amb noble orgull les entitats culturals com aquesta.

Això fa bons ciutadans.

—Mira que per esport fer de porter, essent propietari de tantes cases!

EL BUS (que ha oblidat treure's el traje estrafalari del seu ofici): — ¿Què deu passar, que la gent va tant esverada?

CONTES I ACUDITS VELLs I NOUS

EL MAL PENSAT

El mestre fuster Josep Gorjablanca, té dos oficials jovenets en la fusteria, que sempre estan barallant-se. Ha de fer un moblet molt bonic i crida a un d'ells:

— Veiam, Jordi, si et lluiràs amb aquesta feina de compromís. Ara he cridat apart al teu company i m'ha parlat de tu.

— Ja li haurà dit alguna bestiesa!...

— M'ha dit que t'encarragués fer aquesta feina.

L'AVAR I LA PERDIGONADA

En tota la contrada de Vallferéstega és temut pels pagesos un dimoni d'home, Judes Urfaforta, vell avar, d'una avarícia terrible i d'una tossuderia com cap noi rebec...

Cosa que se li fica al cap, no tingueu por que li tregui ningú; cosa que caigui baix el seu domini, no la torna.

Ara, doncs, vet aquí que passant per un caminet del bosc, un tret perdut el va fer caure ferit; acudeixen els pagesos, i com a la fi tenen tots bon cor, se l'emporten cap a casa per a curar-lo i criden el metge.

— Què ha estat? — diu aquest, en arribar.

— Una perdigonada perduda, que li ha anat al cap — li fan...

— Bé, doncs; aquests perdigons han de sortir fora. Li farem la trepanació.

— No tingui por; Déu el faci bo! Quan al senyor Urfaforta se li fica una cosa al cap, no hi ha ningú que li tregui!...

EL MAL ESTUDIANT

El mal estudiant N'Esteve Fuigdestudi, fa mesos que viu a Barcelona, gastant els diners del seu pare, que s'afanya per ell, allà a Sant Feliu de Guíxols, treballant els suros. ¡Cada quatre dies, carta cap a Sant Feliu damanant diners, amb una excusa o altra!

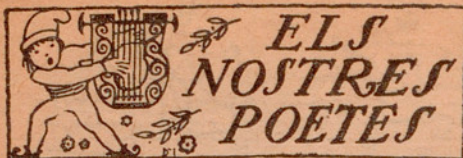
El seu pare s'ha cansat, i ahir, després de la última carteta li posa aquesta postdata:

«Escrita la present, ho he pensat millor i no t'envio els diners que et dic. Però conforma't pensant que s'ha perdut la carta.»

El fill que sí, que li envia un certificat, a volta de correu.

I el pare, que torna:

«Bé, aquesta vegada ha arribat; i en contesta et remeto una mà de bastonades. Per a que les rebis, no m'oblido també de certificar-les.»

L'HEROI

(Sobre un poema
de Rabindranath Tagore)

— Figura't, mare, que fem un viatge
i terra estranya passem de camí;
tu vas seguida dalt d'un palanquí,
i jo a cavall, a l'estrep, com un patge.
El sol es pon i la fosca ja es fa,
i és el desert gris i nu davant nostre.
Tu dius: «Fill meu, on hem 'nat a parar?»
I la basarda et canviava el rostre.
Però jo et dic, i el meu dir és segur:
«Pensa, mareta, que el teu fill va amb tu.»

El camí estret i retort va allargant-se;
tot terra és ple d'abriulls feridors.
Ja els ramaders han cercat el redós
pel bestiar que de peixe's es cansa.
I cada volta la terra i el cel
són més obscurs i un no sap on camina,
i tot es veu com darrera d'un vel.
De sobte tu, fent senyal, em dius: «Vina,
digues, fill meu, què deu ser aquell llum
que es mou allà amb son estela de fum?»

Un crit feréstec la tenebra esquinça,
i ens ve damunt una allau de bergants.
Dins ta cabina tu invoques els sants
i l'arrauleixes tota pobra i minsa.
Tots els esclaus que et portaven, covards,
fugen corrents i a tu et deixen en terra
i s'arraceren darrera d'un arc.
Però jo et dic, ans de fé el crit de guerra:
«Mare, no temis, confia tu en mi;
no temis, mare, que jo sóc aquí.»

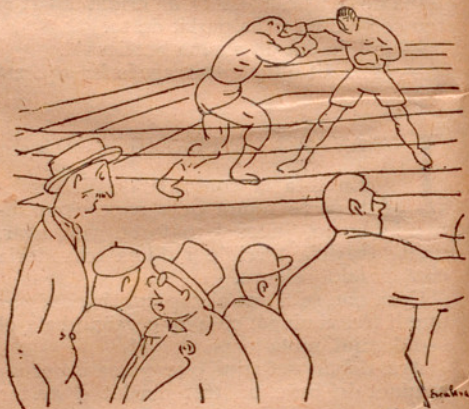
Armats de llances punyents i venables,
els assassins, amb el cap esbullat,
són cada cop més a prop de combat.
Llavors jo els dic: «Ni un pas més, miserables!
Si l'avanceu, us encalça la mort!»

Amb un ahuc de bell nou s'abalancen.
I tu, convulsa, amb la mà sobre el cor
«Fill meu — em dius — fuig per Déu, que
[s'atansen!]
I jo responc: «Mira, mare, si és poc;
mir'a'm bé, mare, i veuràs cada cop.»

Puny l'esperó, i el meu cavall s'abriva.
Del xoc ressonen l'espasa i l'escut.
Xiscla el combat com un mal bufarut.
Qui no el segà la mort, fugint l'esquiva.
Tu, mentrestant, angoixosa pel fill,
tota soleta, ja et creus que finava.
I té, jo torno i et faig: — «El perill
passà.» — I tot sagno de la lluita brava.
I surts, i em beses, i m'estrenys, dient:
«Oh fill, com m'has salvat! I que ets valent!»

...Tantes coses i coses cada dia
passen al món que un no sap el per què,
doncs, i una feta així, vés a saber,
una vegada no s'esdevindria?
«Qui s'ho creuria — diria el germà. —
Jo que el tenia per tan poca vida!
Si sembla un conte de vora fogar!»
I els vilatans hi darien oïda
tots admirats: «Pobra dama, ja és sort
de ser-hi el nen, que si no hauria mort!».

CLEMENTINA ARDERIU

— ¿Vostè creu que aquest home podrà aguantar els
quinze rounds?

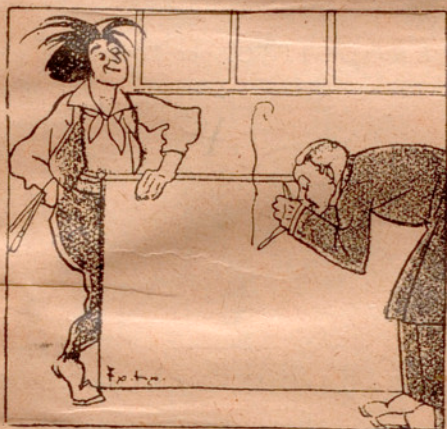
— Què li diré jo? Dies passats vaig veure'l que
portava dos baguls i tres maletes i encara anava
corrents i cantant!

Allò que fa riure els altres nois

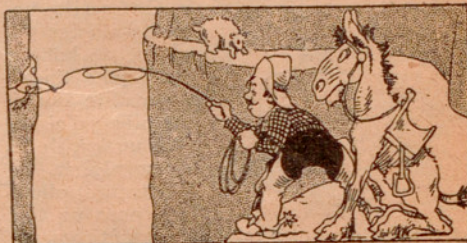

— Miri, doncs: si entre els quadros que ha vist fins ara no n'hi ha agradat cap, quedí's aquest, mister Kok...

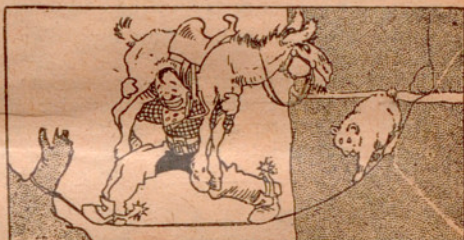

És el «pas del Mar Roig»... Els hebreus acaben de pas-sar; els egipcis vindran ara... i el mar s'ha retirat!

(De Mon Journal)

— Aquest infeliç ós es pensa fer-me por... Ell no sap que mai ningú no ha fet por al valent cob-woy Dentpungaguda, servidor de vostès!

I vet aquí com hom passa un abisme. Fetes d'aquestes, que són per a mi el nostre pa de cada dia, han estat les que m'han guanyat el sobrenom de Mil-Astúcies...

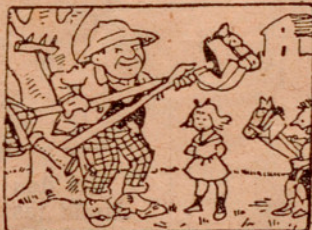

... i hom fa, aïa fi, bona cacera!

(De The Captain)

— Aquests nois, que només juguen!

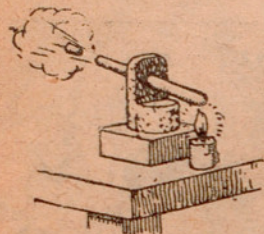
— Veniu, que fareu feina!

— Eh? Què me'n diuen? (De Fillette)

JARDINET DE PASSATEMPS

CANÓ IMPROVISAT

fet de patata per a que tapi hermèticament.

Aleshores ja tenim un canó carregat i disposat a fer foc. Manca només la cu-
renya, que es fa amb un tap de suro i es
col·loca tal com indica el gravat.

La part del tub que conté l'aigua es posa
al calor d'una espelma o d'un llum d'es-
perit de vi.

Passats uns moments, el canó esclata,
produint una detonació i llençant enlaire el
projectil de patata, a l'impuls del vapor
que s'ha format dintre el tub.

NOTA

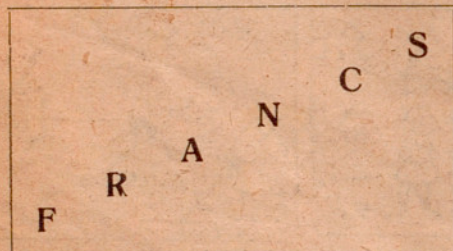
La nostra plana d'«Allò que fa riure els
altres nois» anirà reproduint els dibuixos i
caricatures que tinguin més gràcia dels que
publiquen els periòdics infantils de tot
el món.

Esperem que aquesta secció agradarà
als nostres lectors. Veïam si a ells també
els fa riure «allò que fa riure als altres
nois».

ENDEVINALLES

JEROGLÍFIC COMPRIMIT

per JOSEP COMAS

LOGROGRIF NUMERIC, per ANGEL

1	2	3	4	5	6	7	8	9	Servent
3	2	1	4	5	6	7	9		Virtut
8	2	3	4	1	7	9			Gènere teatral
3	9	5	6	7	8				Producte químic
8	9	3	7	2					Vehicle
3	4	5	8						Planta
6	7	9							Parentiu
8	9								Animal
3									Consonant

JOC DE PARAULES, per TITUS

A forta calor vol el bany

D. E.

Formar amb les lletres d'aquestes paraules un adagi
català.

JEROGLÍFIC, per EDUARD VINTRÓ

De
A
IV
AMO
L
T
A
C
I
A

XARADA-CONVERSA, per J. SAURÍ

— És vritat, amic Ribera,
que l'Anton Albet, de *Tot*,
amb l'*hu-dos* del seu nebot
s'ha arribat a fer *tercera*?

— Sí, noi; demés s'ha casat
amb la neboda d'en Font,
l'hisendat més gran...

— De on?

— Prou que ho has anomenat!

Els deu primers endevinaires que
enviïn les solucions exactes, seran
premiats amb llibres.

Sorteig i concursos de LA MAINADA

En decidir-nos a publicar LA MAINADA, pensàrem, com una cosa essencial a fer, l'estimular l'afició a les lletres i a les arts als nois de Catalunya.

Així, doncs, per tal d'aconseguir-ho, obrim una sèrie de concursos entre ells, que anem a detallar a continuació:

I Concurs : Els Campanars de Catalunya

Per a obter a aquest concurs, cal que els nois o noies aficionats al dibuix, ens en remetin un, **fet a la ploma, amb tinta negra**, firmat, del campanar del seu poble, fent constar al dors del dibuix el nom de l'església i població. Els nois de ciutat poden triar el que més interessi a la seva visió artística.

Els dibuixos més bonics aniran publicant-se a les nostres planes, i acabat el terme del concurs, que anunciarem oportunament, premiarem d'entre ells els **tres dibuixos** que estiguin millor, a criteri de quatre dels nostres col·laboradors artístics.

II Concurs : Quina obra bona has fet durant la setmana?

Cada noi o noia pot escriure allò que més l'enorgulleixi del que hagi fet.

Les respostes no podran excedir de vint-i-cinc paraules.

Cada número anirem publicant les fetes que siguin exemplars, firmades pels seus remitents. D'entre elles cada mes en premiarem les **deu** que considerem més d'acord amb el nostre propòsit.

Premis: **Llibres il·lustrats de bona lectura.**

III Concurs : Com esmerçaries cent pessetes en set dies?

Suposant que posem cent pessetes a la disposició de cada noi o noia, ell ens ha de dir, en un màxim de *vint-i-cinc paraules*, com i de quina manera les emplearia. No ha de caure en cap enormitat ni ha de voler ésser massa ple de seny, com si ja fos vell.

Cada setmana anirem inserint les que puguem de les respostes que ens siguin remeses, i, com en el concurs anterior, en premiarem **deu** d'elles cada mes.

Premis: **Llibres il·lustrats de bona lectura.**

Primer sorteig de LA MAINADA

Anem a obsequiar als compradors d'aquest primer número amb un valuós present:

Una màquina fotogràfica VEST POCKET KODAK

Al peu d'aquesta mateixa plana hi va una xifra, que és diferent en cada exemplar, i a aquell que presenti el número igual al que surti premiat, li serà entregada la *Kodak*.

El sorteig es farà l'endemà de la sortida del número 2 de LA MAINADA, i el número que hagi sortit premiat serà anunciat en el següent, entregant-se immediatament la *Kodak* al que en sigui guanyador, i així podrà treure belles fotografies durant les vacances estiuenques.

Hom pot admirar la màquina que regalem, en la casa Kodak, del carrer Ferran.

Per al número vinent preparem un altre sorteig que cridarà l'atenció dels nostres llegidors.

— Recordat que la mama, en anar-se'n, ha dit que si ve la senyora Llúcia li hem de dir que no hi
— I si no ve, què li direm?